

Arrest

nr. 194 838 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X , X en X X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X X en X, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2017 wordt beslist tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

Nationaliteit: Irak

Verblijvende te (..)

+ kinderen: (..) geboren op 10.03.2003; (..) geboren op 31.01.2004; (..) geboren op 23.06.2008; (..) geboren op 25.11.2014

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 30/05/2017 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde (..) geboren te Bagdad op 20/10/1984, onderdaan van Irak, verblijvende te (..), gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 8/04/2016 werden opgenomen :

- Een recent positief verslag van samenwoning met haar echtgenoot (..) (°26/09/1979)
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Overwegende dat betrokkene niet meer samenwoont met de partner, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België. Dit blijkt uit het negatieve samenwoningverslag opgesteld op 28/03/2017. Verder blijkt uit het voorgelegde OCMW attest dd. 21/03/2017 dat zij volledig ten laste valt van de Belgische Staat.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn/haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis en 13 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3,24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst in het algemeen naar de artikels 9 (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet.

Er wordt geen enkel specifiek onderdeel van deze artikels aangeduid om de beslissing te schragen.

Beide artikels zijn zeer ruim en omvatten diverse aspecten.

Het is niet aan verzoekers of aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf na te gaan welk onderdeel van de vermelde artikels van toepassing zou kunnen zijn.

Er wordt bijgevolg geen afdoende rechtsbasis aangeduid. De motiveringsplicht is geschonden.

Ondergeschikt,

Tweede onderdeel,

In casu gaat het om een verlenging van een tijdelijk verblijf en dient een beoordeling te geschieden op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing herleidt zich en is beperkt tot de vaststelling dat aan de voorwaarden die vooropgesteld waren voor een verlenging niet is voldaan.

Er is een volledig automatische toepassing van weigering van verlenging van verblijf omdat de voorwaarden voor verlenging niet zouden voldaan worden.

Dit is in strijd met artikel 9bis vreemdelingenwet. Bij beoordeling van een vraag tot verblijf, en bijgevolg ook tot verlenging van een vraag tot verblijf op basis van artikel 9bis kan niet enkel worden uitgegaan

van het al of niet vervuld zijn van bepaalde voorwaarden, maar dient het geheel van de buitengewone omstandigheden in acht te worden genomen.

Dit is in casu niet gebeurd. Zo is er geen rekening gehouden met de reeds reële verblijfsduur van verzoekers in België, met het feit dat drie van de kinderen naar school gaan, dat zij reeds de Nederlandse taal beheersen en prima leerlingen zijn, dat ingevolge (niet onlogische) spanningen in het gezin (door de moeilijke situatie) er een tijdelijk probleem was tussen de echtgenoten, dat de man/vader heel hard werkt (dubbele shiften) om zijn gezin omhoog te werken, enz...

De beslissing hanteert in feite een automatisme daar enkel op de twee voorwaarden te focussen, maar negeert hiermee de tekst en ratio legis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Bovendien dient de beslissing ook de Richtlijn 2008/115/EG te respecteren.

Artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf".

In casu gaat het om een gezin met moeder en vier kinderen tussen de 14 jaar en de 2,5 jaar, en met een vader die hier het recht heeft op verblijf op basis van de subsidiaire bescherming.

Deze situatie valt duidelijk onder het criterium 'schrijnend geval' van de Richtlijn.

Dit is nergens in de beslissing overwogen.

Derde onderdeel,

De beslissing zelf wordt genomen op 3 mei 2017, op basis van op dat ogenblik achterhaalde gegevens van maart 2017. Intussen waren verzoekers niet meer ten laste van het OCMW en woonden zij met hun vader op het adres in Antwerpen. Er was een positieve woonstcontrole door de politie te Antwerpen, wat bevestigd wordt door de gezinssamenstelling die laat zien dat vader en verzoekers allen op het adres te Antwerpen zijn ingeschreven (zie stuk).

De beslissing moet steunen op actuele gegevens.

Uit de hier gevoegde stukken blijkt dat verzoekers wel samenwonen met hun echtgenoot/vader (zie attest samenstelling gezin) en de vader wel voor het gezinsinkomen zorgt (zie bewijzen tewerkstelling, ondermeer attest van consulente Jolien Wenselaers van Werkvormm (VDAB). De vader heeft loonfiches sedert 2016, doet regelmatig twee shifts, heeft ook bij de Katoennatie aan de haven te Antwerpen gesolliciteerd, enz...

Uit deze gegevens blijkt dat die tewerkstelling er ook al was voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Er is een schending van de motivering door het aanwenden van onvolledige, eenzijdige en niet actuele gegevens.

Verzoekers hebben dit verder via hun raadsman gesignaleerd, maar verwerende partij weigerde de beslissing in te trekken.

Vierde onderdeel,

In casu zijn vier kinderen tussen de 14 jaar en de 2,5 jaar betrokken.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele overweging, laat staan specifieke overweging, met betrekking tot de kinderen.

De beslissing schendt ook op zich de artikels 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989.

Artikel 3 bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval. Er is geen enkele overweging met betrekking tot de kinderen.

Artikel 24 waarborgt de geestelijke gezondheid van de kinderen. Er is op geen enkele wijze rekening gehouden met wat de impact is op de geestelijke gezondheid van de kinderen, in geval van weigering van verblijf.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend betrokken in de beslissing.

Voor zover zou worden gesteld dat artikel 3 geen directe werking heeft, quod non, omdat het geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is, moet worden opgemerkt dat artikel 3 wel duidelijk is, in die zin dat het stelt dat het belang van de kinderen 'de eerste' overweging moet vormen. Dit betekent dat zij het uitgangspunt moet vormen van de beslissing, wat in casu duidelijk niet het geval is."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekers' genomen beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of

het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

Zo wordt verwezen naar de artikelen 9(9bis) en 13 van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat het verblijf niet verder kan verlengd worden omdat aan de voorwaarden voor verlenging niet is voldaan, meer bepaald omdat er geen samenwoning meer is met de partner en de verzoekende partijen volledig ten laste komen van de Belgische staat via het OCMW.

Verzoekende partijen menen dat de verwijzing naar de artikelen 9(9bis) en 13 van de vreemdelingenwet te ruim is om te begrijpen op welke juridische gronden de bestreden beslissing is genomen, maar zij kunnen hierin hoegenaamd niet gevolgd worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de A-kaart die werd afgeleverd aan verzoekende partijen en waarvan zij houder zijn in toepassing van de artikelen 9 en 13 / 9bis en 13 van de vreemdelingenwet op 8 april 2016 verlengd werd voor de duur van één jaar, meer bepaald tot 30 mei 2017 waarbij tevens voorwaarden werden gesteld voor de verdere verlenging ervan, met name:

- een recent positief verslag van samenwoning met haar echtgenoot A.-K. M.
- een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCMW).

Verzoekende partijen hadden hier kennis van, nu dit schrijven van 8 april 2016 hen ter kennis werd gebracht op 12 april 2016.

Verzoekende partijen kunnen bijgevolg ook niet onwetend zijn op grond van welke bepalingen in de vreemdelingenwet zij een verblijfskaart hebben gekregen alsook op grond van welke redenen hen thans het verder verblijf wordt geweigerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In casu is het duidelijk uit de stukken van het administratief dossier dat ingevolge de aanvraag tot verblijf van verzoekende partijen zij met een humanitair visum naar België zijn gekomen en hierop in bezit werden gesteld van een A-kaart, hetgeen een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister is voor beperkte duur afgeleverd aan een derdelander in casu in toepassing van een humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(..)

§ 2

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel

en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

(..)”

Zoals duidelijk blijkt uit voormeld artikel kan de verwerende partij beslissen het verder verblijf niet toe te staan.

Verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat de verwijzing naar de bepalingen in de bestreden beslissing niet afdoende zijn om te begrijpen op welke juridische gronden de bestreden beslissing werd getroffen.

Er is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het voorts niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Waar de verzoekende partijen voorts stellen dat de bestreden beslissing werd getroffen in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen zij niet worden gevolgd. Immers gaat het in casu niet om de beoordeling van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, zijnde buitengewone omstandigheden, bij de indiening van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen zitten in de fase waarin hen reeds een verblijfsmachtiging voor beperkte duur op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gegeven waaraan voor de verdere verlenging ervan door de verwerende partij voorwaarden werden gekoppeld. De Raad benadrukt dat het tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de verwerende partij om voorwaarden te koppelen aan de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf en wanneer blijkt dat deze voorwaarden niet vervuld zijn, te beslissen het verder verblijf niet toe te staan. In dat kader is de verwerende partij niet verplicht, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan, om rekening te houden met de verblijfsduur, het schoolgaan en de eventuele integratie van de verzoekende partijen.

2.4. Vervolgens voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, voorziet de Terugkeerrichtlijn niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling

van de Terugkeerrichtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU, heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen “kunnen” beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn waarop verzoekende partijen zich beroepen, is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid waarbij zij beschikken over een ruime beleidsvrijheid. In het licht van deze elementen blijven verzoekende partijen derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn kunnen beroepen.

Bijgevolg kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn tot gevolg heeft dat de richtlijn de verplichting oplegt aan de verwerende partij om bij het treffen van de thans bestreden beslissing rekening te houden met een schrijnende situatie. Zoals ook eerder vermeld, strekt de doelstelling van richtlijn 2008/115 zich niet uit tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). Nationale wetgeving die voorziet in de verlening van een verblijfsvergunning om humanitaire redenen, zoals artikel 9bis van de vreemdelingenwet, valt ook niet binnen de werkingssfeer van richtlijn 2008/115. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegale verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus heden een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet anderszins aanknoopt bij het Unierecht.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat verzoekende partijen, zoals hoger reeds gesteld, op de hoogte waren van de voorwaarden voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf. De vraag tot verlenging van de verblijfstitel diende voorts ingediend te worden tussen de 45^{ste} en 30^{ste} dag voor het vervallen van de verblijfstitel, zijnde 30 mei 2017.

In het kader van de aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf door de verzoekende partijen geeft het loket vreemdelingenzaken van Antwerpen op 22 maart 2017 het volgende bericht aan de verwerende partij:

“Zoals jullie kunnen zien legt mevrouw een attest OCMW voor uit Herentals. Betrokkene + 4 kinderen zijn daarheen verhuist (moeten dit nog officieel maken). Er zal dus geen positief samenwoningverslag volgen omdat ze niet meer samen wonen. Echtgenoot blijft in Antwerpen wonen (hebben huwelijksproblemen, verklaart meneer).”

Aan dit bericht werd inderdaad een attest van het OCMW van Herentals van 21 maart 2017 gevoegd waaruit blijkt dat verzoekende partijen sinds 3 maart 2017 een leefloon genieten.

Op 3 april 2017 maakt het loket vreemdelingenzaken van Antwerpen ook de negatieve samenwoningcontrole over aan de dienst vreemdelingenzaken. Dit samenwoningverslag werd opgemaakt op 28 maart 2017 en hieruit blijkt uitdrukkelijk dat verzoekende partijen niet meer samenwonen met de echtgenoot/vader.

Gelet op deze vaststellingen en nu hieruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden voor de verdere verlenging van het verblijf, beslist de verwerende partij op 3 mei 2017 tot weigering van de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf.

Verzoekende partijen komen thans aanzetten met het gegeven dat zij opnieuw samenwonen met de echtgenoot/vader en dat deze al het mogelijke doet om in financiële middelen te voorzien. Evenwel kunnen zij met deze gegevens geen afbreuk doen aan de vaststelling dat op het moment van de bestreden beslissing verzoekende partijen niet samenwoonden met de echtgenoot/vader en dat zij ten laste waren van het OCMW. Dit blijkt trouwens ook uit de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partijen pas na de kennisgeving op 5 mei 2017 van de bestreden beslissing via hun advocaat per mail van 23 mei 2017 aan de verwerende partij gevraagd hebben om de beslissing te herzien daar zij ondertussen terug zijn gaan samenwonen. Dat deze nieuwe samenwoning dateert van na het treffen van de bestreden beslissing blijkt uit de aangifte van adreswijziging van 17 mei 2017 waaruit blijkt dat verzoekende partijen vanuit Herentals opnieuw naar Antwerpen gaan wonen. Dat een en ander bewerkstelligd werd door de bestreden beslissing is derhalve duidelijk.

Het loutere feit voorts dat de vader/echtgenoot al tewerkgesteld was vooraleer de bestreden beslissing werd genomen is niet dienstig nu dit verzoekende partijen niet verhinderd heeft om toch ten laste te vallen van het OCMW.

Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet gevolgd worden in hun betoog als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met de gegevens die zij wist of waarvan zij kennis kon hebben op het moment van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekende partijen na het treffen van de bestreden beslissing alsnog getracht hebben zich te conformeren aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden is niet dienstig nu de verwerende partij uiteraard geen rekening kan houden met feiten die optreden na het treffen van de bestreden beslissing. Zoals hoger voorts gesteld kan het feit dat de echtgenoot/vader in financiële middelen tracht te voorzien en al tewerkgesteld was voor het treffen van de bestreden beslissing geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de voorwaarde dat men geen beroep mag doen op OCMW-steun, niet is nageleefd.

2.6. De Raad wijst er daarnaast op dat, daargelaten de vraag of verzoekende partijen zich rechtstreeks kunnen beroepen op de door hen aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, er alleszins dient gesteld dat geen schending van de vernoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wordt aangetoond door de eenvoudige stelling van verzoekende partijen dat de belangen van de kinderen niet in overweging werden genomen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het gegeven dat zij hun verblijfsrecht verliezen omdat zij niet meer bleken samen te wonen met de persoon in functie waarvan zij naar België zijn gekomen en omdat zij ten laste vielen van de Belgische staat de belangen van de kinderen schendt of dat deze beslissing een ernstige impact heeft op de mentale gezondheid van de kinderen. Bovendien maken de verzoekende partijen evenmin duidelijk op welke wijze de loutere beslissing tot weigering van verlenging van verder tijdelijk verblijf het recht op onderwijs van de kinderen schaadt nu dit hen niet verhindert naar school te gaan.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER